

**VISOKA POSLOVNA ŠKOLA
STRUKOVNIH STUDIJA
ČAČAK**

SEMINARSKI RAD

**Teorija i praksa realizacije estetskog
poslovanja**

Mentor: _____
Profesor: _____

Student: _____
Br.Indeksa: _____

ТЕОРИЈА И ПРАКСА РЕАЛИЗАЦИЈЕ ЕСТЕТСКОГ ВАСПИТАЊА

Резиме

Аутор у раду полази од значаја естетског васпитања у процесу формирања и израђивања целовите личности. Потом истиче значајније факторе који су допринели прогресивно растућем наметању естетског васпитања у сфери активности школског типа: повећање потражње за уметничком креацијом, више слободног времена, распрострањеност средстава за масовну комуникацију итд. Посебну пажњу и акценат посвећен је елементима естетског става који се налазе у међусобној корелацији: естетски осећај, естетски укус, естетско мишљење, естетска свест, естетски идеал. Аутор такође износи савременији поглед на принципе и методе који воде и оријентишу реализацију естетског васпитања.

Кључне речи: естетско васпитање, естетски став, принципи, методе, теорија и пракса

Стварање једне хармонично развијене личности претпоставља оријентацију васпитно-образовних поступака не само на когнитивну и моралну, већ и на естетску димензију личности. Ова потреба постаје све евидентнија у садашњим условима, када се између естетског и осталих страна развоја личности успостављају све конзистентнији односи међуусловљавања. Смештање већине људских активности под правилима лепога конкретизовало се кроз константну преокупацију спајања функционалног са естетским, елемента који представља основни критеријум сваког остварења или креације. Другачије речено, поред других ослонаца, естетски критеријум је представљао и представља једну од завршних координата сваке материјалне или духовне креације толико из перспективе њеног стварања колико и из перспективе њеног препознавања, прихватања и валоризације од стране оног сегмента друштва коме се обраћа.

Са етимолошке тачке гледишта, термин естетски потиче из грчке речи *аистхесис*, термина који је представљао капацитет сензорске перцепције. Из да-

нашњег угла, концепт естетског покрива широку тематску област, укључујући преокупације везане за историју и форме настанка лепога, законитостима које преовладавају овим доменом, утицајима естетских феномена на човека и механизмима посредством којих човек перципира, осећа, схвата, рефлектује, валоризује и генерише лепоту на све њене начине испољавања (Шауб, Зенке 2001, 87).

Главни акценат који се у садашњости ставља на реализацију естетског васпитања није ни мало изненађујућ ако имамо у виду дуготрајност преокупација за култивисање лепога кроз образовање. На пример, старогрчки филозофи су промовисали постојање тзв. *калокагатхона*, који је представљао поседничку усаглашеност лепог и доброг на нивоу људске егзистенције.

Првенствена недељивост доброг и лепог, етичког и естетског, представљала је једну од основних координата васпитања од најранијих времена. Ова идеја је била преузета и валоризирана на специфичне начине кроз све етапе и историјске епохе.

Односи васпитања са аксиологијом се у садашњости структуришу на два битна плана, истакнута, али међузависна: плану валоризације и потенцирања посредством васпитања скупине феномена естетског карактера и плану концептирања и реализације васпитно-образовних активности под знаком естетског, односно васпитања као уметности.

Више фактора је допринело прогресивно растућем наметању естетског васпитања у сфери активности школског типа, од којих помињемо:

- садашњи економски развој, елемент који у великој мери нуди неопходна материјална и финансијска средства одвијању активности естетског карактера;
- повећање потражње за уметничком креацијом, односно броја оних који процењују остварења у домену естетике и разноврсност понуда естетског карактера;
- привлачење већине популације у образовни процес, чињеницу која је детерминисала повећање њеног интелектуалног и културног нивоа и имплицитно капацитета прихватања и генерисања вредности естетског карактера;
- више слободног времена и са тиме могућности већег посвећивања уметности у свим формама њеног испољавања;
- масовну распрострањеност средстава за комуникацију посредством којих човек може бити у сталном контакту са уметничким креацијама које се налазе у удаљенијим културним срединама;
- већу сложеност савременог естетског феномена и све виши ниво његове перфидности, елемената који намећу једну уметничку културу и адекватну аксиолошку спрему;
- богатство сталног прилива информација и њиховог понекад неселективног карактера са естетске тачке гледишта, чињеница која отежава разликовање праве вредности од псеудо-вредности на нивоу необавештеног субјекта;

- агресивну технологизацију већине домена активности, стварност која је одредила неопходност конзервирања и потенцирања специфичне људске духовне осећајности кроз све чешће прибегавање естетском васпитању;

Односећи се на овај последњи аспект, К. Кукош тврди да човек не живи само у складу са интелектуално-практичним мобилностима, већ и у сагласности са законима лепог, хармоније и повезаности естетског из природе, друштва и уметничког дела, а такозвана „савремена криза уметности“ је више криза нашег схватања овог феномена, криза осећајности која се није адаптирала новим изражајним модалитетима (Кукош 1996, 143–144).

Развијање осећајности и пријемчивости у односу на уметност, односно способности адекватне интеракције са сфером естетског феномена, представља приоритетан задатак у контексту савременог друштва.

Између естетске димензије развоја човекове личности и оне интелектуалне, моралне или религиозне постоје односи међусобног потенцирања. Игнорисање или минимализација значаја ових односа може одвести до једностраних или једноставних приступа у погледу развоја личности и лишавања образовно-формативних поступака од доприноса које би им могла донети адекватна валоризација афективно-мотивационих компоненти. Односимо се у том контексту на чињеницу да естетско васпитање може представљати користан и значајан ослонац у успешној реализацији других васпитних димензија.

Реализација естетског васпитања не представља ексклузивну апанажу васпитања школског типа из разлога што његовом остварењу значајно доприносе и фактори као мас-медији, породица итд. Школа као институција васпитно-образовног карактера представља главну инстанцу осигурања развоја и образовања људског субјекта као естетског бића.

Слично као у случају интелектуалног или моралног васпитања ни естетско васпитање није активност која се одвија у себи и ради себе, случајно и без крајњег циља. Реализација естетског васпитања присваја у њеном развоју две категорије главних циљева:

- циљеви усмерени на развој осетљивости према естетском феномену и прихватања вредности које он обухвата, односно стварања једног естетског става;
- циљеви усмерени на ефективан развој креативно-естетског потенцијала људског субјекта, конципирања и стварања лепог под свим формама његовог изражавања;

Концепт о ставу представља, у општим цртама, позицију људског субјекта у односу на стварност као целину или у вези са појединим елементима стварности. Став наглашава унутрашње расположење појединца у односу на једну или другу од компоненти природне или друштвене егзистенције, усмеравајући усвојено понашање у стварном или симболичном присуству, ове компоненте. Већина аутора замишља став као тродимензионалну интегративну структуру, имајући у

исто време и сазнајни (мишљење, вера, знање), афективни (повољна или неповољна осећања) и конативни карактер, конкретизован у тежњи или склоности ка константном деловању или реакцији на одређени начин (Дорон 1999).

Развијајући претходно презентирану дефиницију можемо рећи да естетски став, у својству циља естетског васпитања, претпоставља дотирање ученика са одређеним информацијама и знањима у погледу лепог и његових категорија и на тој основи култивисања одређених емоционалних доживљаја и/или адекватних реакција у понашању у односу на различите форме манифестовања и објективизације једне креације естетског карактера.

Естетски став укључује у његову структуру више елемената/циљева који се налазе у међусобној корелацији:

- естетски осећај;
- естетски укус;
- естетско мишљење;
- естетска свест;
- естетски идеал.

Потенцирање осетљивости и пријемчивости естетског карактера, односно стварање естетског става, претпоставља пројектовање и стављање у праксу појединих образовних стратегија које су у складу са основом реализације сваке од ових компоненти. Прецизирамо чињеницу да се на нивоу школске стварности сваки од саставних елемената естетског става конституише у један специфичан образовни циљ.

Развој естетских чула и сензибилности у односу на лепо, претпоставља прогресивно и систематско увежбавање чулно-перцептивних способности ученика. Образовно моделирање чула и стварање естетских факултета укључује стварање навике да се различитим стимулансима придодају значајне естетске конотације. У том контексту се односимо на стимулисање способности схватања лепог у свим облицима његовог испољавања и успостављање односа међу различитим елементима природне или вештачке стварности са адекватним изразима уметничког језика и имплицитно са одговарајућим афективним доживљајима. Успешна реализација овог циља претпоставља узимање у обзир међуиндивидуалних психо-физиолошких разлика и чулног потенцијала сваког појединца, јер развој естетских чула представља полазну тачку у реализацији естетског васпитања.

Стварање естетског укуса прати схватање различитих личних естетских искустава у облику једног сета жеља и личних опредељења. Крајност овог циља се огледа у контурисању једне перцептивне матрице естетског карактера кроз чију се призму ученик селективно односи на различита испољавања лепог. У реализацији овог циља имаће се у виду чињеница да ће моделирање и структурисање естетског укуса бити перманентно вођени општим принципима, нормама и вредностима естетског домена.

Навикавање ученика за изражавање естетских мишљења као вредних мишљења представља један од главних циљева естетског васпитања. Естетско мишљење, схваћено као ослобађајући и значајан чин, омогућава људском субјекту

да делује у конкретном случају, компетентним селекцијама и хијерархијама на нивоу естетског универзума. Транспозиција ученика у ситуацију да емитују дуготрајна естетска мишљења условљена је њиховом фамилијаризацијом са основним аксиолошким теоријама и принципима, усвајањем критеријума у зависности од којих се, на пример, аутентична уметност може одвојити од кича. Развој способности оцењивања естетских вредности претпоставља познавање модалитета изражавања лепог и његових различитих категорија (племенитост, хероизам, комичност, трагичност итд.) као и елемената који омогућавају истицање вредности у односу на безвредно и уметности од псеудо-уметности.

Једна друга компонента естетског става и имплицитно један други циљ овог типа образовања јесте, као што смо претходно истакли, потенцирање и моделирање осећања естетског типа. Естетски осећај наслеђује тренутак естетске контекмпације и расуђивања, а резултат је кристализације надошлих емоција као последица интеракције између субјекта као примаоца и уметничког стваралаштва. Поседовање естетских осећаја омогућава субјекту кондензовање, прочишћавање и дестилисање његових претходних аксиолошких мишљења као и изграђивање једне погодне мотивационе основе за пријем нових естетских осећаја или чак предузимања појединих специфичних креативних поступака.

Контурисање естетског идеала представља финалност максималне уопштености естетског васпитања. Естетски идеал изражава на синтетичан начин укупност принципа и вредности које воде духовну креацију одређене историјске епохе и дефинише основне правце структурисања сваког акционог поступка естетског карактера. Схватање и прихватање овог идеала представља премису и основу аутентичне креације, пружајући на тај начин људском субјекту могућност самосталног наступања на целовитом плану настајања опште естетске културе чији је он саставни део.

Низ горе наведених циљева чини подзбир категорије финализације естетског васпитања, категорије која прати формирање естетске културе као компоненте опште културе, односно развијање способности ученика да прихвате, схвате и валоризују лепоту у свим ипостазима и облицима манифестовања.

Друга категорија циљева естетског васпитања је, као што смо раније прецизирали, концентрисана на развој креативног потенцијала ученика или, тачније речено, на валоризацију њиховог личног потенцијала и увежбавања у процесу ефективног развоја различитих форми манифестовања и објективизације естетичног.

Потенцирање естетске креативности ученика појављује се у различитим модалитетима изражавања, у првом реду у зависности од предиспозиција које поседују ученици. У том правцу се намеће рано откривање креативних способности ученика и њихово адекватно стимулисање кроз специфичне васпитно-образовне поступке, поступке који претежно укључују обезбеђивање мотивационе подршке, вежби и формативне периодичне мониторингање забележених успеха ученика у домену естетске креације.

У реализацији ове категорије циљева естетског васпитања имаће се у виду чињеница да креативност презентована појединцима на различитим нивоима,

иако је једна од карактеристика опште-људског, не значи да је свака особа способна за једну естетску креацију високог нивоа.

У том смислу се намеће стимулсање ученика у погледу валоризације креативно-естетског потенцијала до максимума њихових личних предиспозиција и способности и њихове материјализације у ефективне естетске производе, колико и у односу на усвајање и практичну примену појединих естетских стилова понашања, стилова манифестованих на конкретном нивоу егзистенције.

Прецизирамо чињеницу да је остварена разлика између ове две категорије циљева естетског васпитања чисто дидактичка, јер на нивоу васпитне стварности између њих постоје чврсти односи међузависности и узајамности.

Ефикасност реализације естетског васпитања зависи, поред поштовања општих принципа који владају одвијањем било којег васпитно-образовног поступка, и од узимања у обзир специфичних принципа естетског васпитања као појединачне димензије образовног феномена.

Подређивање естетског васпитања појединим специфичним дидактичким принципима је наметнуто великим приливом информација и епистемолошком слабошћу овог домена колико и повећаним ступњем мобилности забележеним у последње време у већ комплексној сфери феномена естетског карактера, чињеница која детерминише појаву појединих фреквентних конфузија аксиолошког карактера.

Основни принципи који воде и оријентишу реализацију естетског васпитања су следећи (Сусоџ 1996, 148):

- принцип реализације естетског образовања на основу аутентичних вредности;
- принцип глобално-интегративног прихватања садржаја и форме естетског циља;
- принцип креативног прихватања естетских вредности;
- принцип схватања и контекстуалног ситуирања естетског феномена.

Принцип реализације естетског васпитања на основу аутентичних вредности представља потребу даљег структурисања дидактичких поступака специфичних овом типу васпитања у сагласности са важећим и прихваћеним универзалним вредностима човечанства. У овом контексту имамо у виду неопходност селектирања информација и знања у оптицају на основу појединих јасних аксиолошких критеријума, широко прихваћених од естетске теорије и праксе. При свајање овог принципа на нивоу реализације естетског васпитања је значајно из најмање две тачке гледишта: са једне стране захваљујући неопходности издвајања посредством наставе правих вредности од псеудо-вредности и уметности од псеудо-уметности или кича, а са друге стране као последица потребе конструисања естетске културе ученика, на тренутак крхке, полазећи од чврстих аксиолошких премиса и претпоставки, прихваћених и потврђених од стране теоретичара из овог домена. Овај принцип не треба интерпретирати као ограничавајући или рестриктиван у погледу професорове слободе одлучивања, већ као захтев који се

треба поштовати при независном селектирању појединих васпитно-образовних садржаја са аутентичним аксиолошким валенцијама.

Принцип обезбеђивања јединственог и интегративног глобалног усвајања садржаја и форми естетског предмета односи се на формирање и развијање способности, на нивоу ученика, примећивања садржаја органске целине у оквиру уметничког дела и конкретне форме која дефинише и укључује овај садржај. Једнострано усвајање форми или садржаја и њихово вештачко раздвајање води до лишавања перцепције естетског предмета као целине од саме његове суштине. Аутентично естетско мисаоно посматрање укључује премису изненађења јединства и хармоније садржаја са формом којом га обухвата. Адекватно усвајање једног естетског предмета, независно од његове природе, је суштински условљено идентификацијом суптилних односа установљених између форме и садржаја, привида и суштине, мотива због којег је препоручена реализација једног естетског васпитања у мери у којој ће водити ученика до привикавања са перспективом једног интегралног мисаоног посматрања у приступању и интерпретацији било којег уметничког дела.

Принцип креативног усвајања естетских вредности на нивоу ове димензије васпитања карактерише један општи захтев реализације образовања и формирања, наиме то да се ученик не сматра једноставним предметом васпитања, већ као активно и директно умешан субјекат у процес формирања и моделирања сопствене личности. Претходно поменути принцип полази тако од премисе да ученик није једноставно пасиван прималац информација или вредности естетског карактера. Вредност и дуготрајност једног уметничког дела састоји се управо у могућности да буде поново интерпретирана и креирана одмах са сваким новим усвајањем. Стављање у праксу принципа креативног усвајања естетских вредности има тако у виду остваривање промена код нивоа ученика на две координате или главне димензије: димензију преиначавања и моделирања унутрашње субјективности и естетске сензибилности примаоца уметничког дела и димензију креативне интерпретације и креативне валоризације предмета који је подвргнут креативном мисаоном посматрању, избегавајући на тај начин појаву и манифестовање естетске неутралности на нивоу ученика.

Принцип схватања и контекстуалног постављења естетског феномена има у виду проширење естетског усвајања од самог уметничког дела до ширег контекста у којем се реализовало његово остваривање. Генеза сваког уметничког дела је директно или индиректно, имплицитно или експлицитно детерминисана од збира историјских услова који су карактеризирали постојање њеног аутора. У том правцу се односимо на чињеницу да се правилно схватање и интерпретација једног естетског предмета може остварити само у условима у којима субјекат као прималац узима у обзир, поред аспеката стриктно естетског карактера, елементе као што су биографија и активност ствараоца уметничког дела, његову припадност једном или другом уметничком правцу и друштвени, економски и културни контекст који је допринео појави дотичног уметничког дела. Смештање естетског васпитања под захтеве овог принципа претпоставља професорову

презентацију и појашњење конкретног временског контекста који је одликовао биографију различитих уметничких стваралаца и његове импликације на генезу естетског предмета.

Адекватан однос општих дидактичких принципа са појединачним принципима, специфичних реализацији естетског васпитања представља један од основних услова у постизању задатака и циљева које ова димензија васпитне активности предлаже себи ка остварењу.

Разлика између теорије и праксе у реализацији естетског васпитања детерминисана је, са једне стране, постојећом диференцијацијом између две категорије њених циљева (формирања способности адекватног усвајања естетских вредности, односно развијање способности стварања естетских вредности), а са друге стране утврђивањем курикуларног статута ликовно-уметничког васпитања као појединачне форме естетског васпитања.

Прецизирамо чињеницу да одвајање теорије од праксе у конкретном плану реализације естетског васпитања функционише првенствено на концептуалном нивоу, васпитна реалност укључујући у једнакој мери поступке који прате дотирање ученика са знањима у погледу усвајања естетског феномена колико и прецизно оријентисане активности према прогресивној актуализацији способности естетског карактера ученика, активности које су по правилу подређене ликовно-уметничком васпитању (ликовно, музичко, вајање, ручни рад итд.).

У општим цртама васпитно-образовни процеси намењени реализацији естетског васпитања и ликовно-уметничког васпитања као практично-апликативне стране естетског произилазе из саме формулације њихових главних циљева. За успешну реализацију естетског као и ликовно-уметничког васпитања употребљавају се следеће главне дидактичке стратегије и акциони поступци: увежбавање естетског осећаја, естетско објашњење, анализа и компаративан приступ различитим естетским предметима, дириговано естетско посматрање, тумачење естетског карактера, развијање естетске креативности и имагинације, демонстрација и апликативне вежбе.

Увежбавање естетског осећаја ученика претпоставља организовање појединих васпитно-образовних ситуација које ће им омогућити директан и непосредан контакт са различитим естетским предметима. У том контексту ученици ће истражити конкретне особине одговарајућег естетског предмета али уз компетентну помоћ професора који ће претходно понудити усмене индикације. Прогресивно привикавање ученика са различитим карактеристикама уметничких дела (хроматским нијансама, звучним тоналитетима итд.) временом ће довести до развоја и самосталности њихових естетских осећаја.

Естетско објашњење укључује израду и презентацију једног аналитичко-дескриптивног експозеа од стране професора са погледом на одређени естетски предмет. Захваљујући овој методи ученици ће бити потпомогнути у схватању основних појмова одговарајућег уметничког дела и његовим вредностима, релацијских односа међу овим елементима, намерама аутора и поруке уметничког дела коју естетски предмет подвргнут анализи доноси са собом. Естетско обја-

шњење ће се заснивати на претходном контакту ученика са естетским предметом и биће адаптирано нивоу схватања ученика.

Компаративан приступ естетским предметима прати навикавање ученика са способношћу прављења компаративне анализе уметничких дела, бележења сличности и разлика између њих толико са гледишта садржаја и начина реализације колико и са гледишта пренесене уметничке поруке и схватања чињенице да се уметничка дела не супротстављају једно другом, већ се међусобно допуњавају у напору издизања естетског феномена.

Дириговано естетско посматрање се односи на постављање ученика у улогу једног уметничког критичара, ситуација у којој ученик, потпомогнут и руковођен од стране професора, прогресивно открива структуру и уочљивије или суптилније карактеристике естетског предмета, постепено улазећи у универзум уметничке природе одређеног уметничког дела. У зависности од особености уметничког предмета и ситуације у којој се одвија дириговано естетско посматрање, професор може тражити од ученика да вербализује забележена запажања или проживљена естетска осећања.

Естетско тумачење претпоставља реализацију једног излагања од стране ученика које обухвата лично виђење одређеног уметничког дела, личне ставове који се односе на елементе који га чине вредним, поруку коју садржи уметничко дело и ослобађање естетских емоција од стране ученика. Ово учениково тумачење ће бити представљено целом одељењу, док би се професорова улога огледала у вођењу дискусија и расправа уприличених поводом овог излагања.

Развијање естетске имагинације и креативности претпоставља развој креативног потенцијала ученика посредством појединих специфичних активности. Односимо се у том правцу на аспекте као што су: начин предавања, који ће захтевати различито размишљање, стално уплитање ученика у активности које стављају у игру различите начине манифестовања креативности (изражајна креативност, процесуална креативност или производна креативност) и конципирање појединих домаћих задатака чије решавање ће претпостављати одговор на имагинацију и креативност.

Метода демонстрације ће се употребити у правцу професорове конкретне презентације претпостављених операција у стварању једног одређеног естетског предмета. Ученици ће на тај начин моћи да присуствују стварном процесу производње једног естетског предмета, обухватајући лествицу садржаних активности, њихову сукцесивност и начин на који се могу превазићи различите потешкоће које се догађају у току ове активности. Успех ове методе зависи од професорове способности да практичној демонстрацији приближи говорни коментар али и да разложи активност на саставне елементе и обезбеди транспарентност и схватање садржаја предузетих операција од стране ученика.

Метода естетске вежбе, слично као и метода демонстрације, је особито специфична реализацији уметничко-ликовног васпитања. На основу добијених теоретских знања и претходно реализоване демонстрације од стране професора, ученици ће бити укључени у активности које имају за циљ ефективно стварање

естетских предмета. У том контексту је значајно стално праћење креативне активности ученика и исправљање уочених грешака на време.

Пракса стварне реализације естетског васпитања претпоставља, са једне стране, адекватно планирање претходно презентованих метода и са друге стране разложно смењивање активности обухваћених у обиму формалног васпитања, са онима не-формалног васпитања (посета музеју, гледање филмова, креативни кругови итд.) и информацијског, елемената по мери да воде ка стварању и развоју усвајачке и стваралачке способности естетског феномена на нивоу ученика.

Литература

- Antonesei, L. (1996), *Paideia. Fundamentele culturale ale educației*, Ed. Polirom, Iași.
- Charbonnel, N. (1988) *Pour une critique de la raison éducative*, Peter Lang, Berna.
- Cowen, R. (1996) *Last past the post: comparative education modernity and perhaps postmodernity*, in *Comparative Education*, vol. 32, nr. 2, p. 151–171.
- Cucoș, C. (1996) *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
- Garrido, J. L. G. (1995) *Fundamente ale educației comparate*, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București.
- Hameline, D. (1999), u *Dicționar de psihologie*, p.270, Editura Humanitas, București.
- Iacob, L. (1999), *Repere psihogenetice. Caracterizarea vârstelor școlare*, în volumul *Psihologie școlară*, coord. Cosmovici A., Iacob, L., Editura Polirom, Iași.
- Ionescu, M. (2000), *Demersuri creative în predare și învățare*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.
- Liotard, J.-F. (1993), *Condiția postmodernă*, Editura Babel, București.
- Monteil, J.-M. (1997), *Educație și formare*, Editura Polirom, Iași.
- Radkowski de, G. H. (2000), *Antropologie generală*, Editura Amarcord, Timișoara.
- Reboul, O. (1989), *La philosophie de l'éducation*, p.14, PUF, Paris.
- Salade, D. (1998), *Dimensiuni ale educației*, Editura Didactică și Pedagogică R. A, București
- Sctiaub, H., Zencke, G. K. (2001), *Dicționar de pedagogie*, Editura Polirom, Iași,

Sa rumunskog preveo: spec. sci Marinel Negru

Prof. Kristijan Stan, Ph.D., Romania

THEORY AND PRACTICE OF AESTHETIC EDUCATION

Summary

The paper outlines the importance of aesthetic education in the process of developing and building an intact personality. Afterwards it emphasizes relevant factors that contribute progressively increasing imposition of aesthetic education in school activities: growing demand for artistic creation, additional spare time, widely spread means of mass communication, etc. Special attention is devoted to the elements of aesthetic attitudes which are in overall correlation: aesthetic feeling, aesthetic taste, aesthetic thinking, aesthetic awareness, aesthetic ideal. The author supports a modern viewpoint towards principles and methodology that govern and guide the realization of aesthetic education.

Key words: aesthetic education, aesthetic attitude, principles, methodology and practice

Д-р Кристиян Стан, Клуж-Напока, Румыния

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА РЕАЛИЗАЦИИ ЭСТЕТИЧЕСКОГО ВОСПИТАНИЯ

Резюме

Автор настоящей работы исходит из предположения о большом значении эстетического воспитания в процессе формирования и развития целостной личности. Автор затем подчёркивает важнейшие факторы, способствовавшие прогрессивному расширению и преобладанию эстетического воспитания в области активностей школьного типа: увеличение спроса художественных произведений, больше свободного времени, распространённость средств массовой информации и т. п. Особое внимание посвящено элементам эстетического положения, находящимся в взаимодействии: эстетическое чувство, эстетический вкус, эстетическое мышление, эстетическое сознание, эстетический идеал. Автор также предлагает более современный взгляд на принципы и методы, которые направляют и ориентируют реализацию эстетического воспитания.

Опорные слова: эстетическое воспитание, эстетическое положение, принципы, методы, теория и практика

Gotovi seminarski, maturski, maturalni i diplomski radovi iz raznih oblasti, lektire , puškice, tutorijali, referati - specijalizovan tim za usluge visokokvalitetnog pisanja, istraživanja i obradu teksta za kompletan region Balkana.

Posetite nas na sajtovima ispod:

WWW.MATURSKIRADOVI.NET

WWW.SEMINARSKIRAD.ORG

WWW.MATURSKI.NET

WWW.MATURSKI.ORG

WWW.SEMINARSKIRAD.INFO

Dostupni smo Vam 24h 365 dana u godini.

Za gotove verzije rada obratiti se na mail:

maturskiradovi.net@gmail.com

061/ 11-00-105

Seminarski, diplomski, maturski radovi, prevodi na engleski i eseji...